

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/80/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218200559
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8218200559.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcov: 1. U. Š., T.. XX.XX.XXXX, 2. Y. Š., T.. XX.XX.XXXX, 3. U. Š., T.. XX.XX.XXXX, 4. I. Š., T.. XX.XX.XXXX, všetci bytom I. XXX, zastúpených advokátom JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava 813 54, IČO: 31 318 916, o zdržanie sa výkonu záložného práva s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 03.04.2019 č. k. 1Csp/19/2018-127 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Nepriznáva sa stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti zapísané na Liste vlastníctva č. XXX, katastrálne územie: I., okres: H., obec: I., správa katastra: H. vo vlastníctve žalobcov v 3. a 4. rade U. Š., T.. XX.X.XXXX a I. Š., T.. XX.X.XXXX, obaja bytom I. XXX v podiele: 1/1 a to rodinného domu súp. č. XXX na parcele č. XXX/X vrátane všetkých súčastí a príslušenstva a parcely č. XXX/X o výmere 635 m², druh - zastavané plochy a nádvorcia, parcely registra „C“, vklad povolený Správou katastra H. pod č. V XXX/XXXX.

Žalobcom v 1., 2., 3. a 4. rade priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník“.

2. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia § 1 ods.1, § 2 písm. a), § 3 ods. 6, § 7 ods. 1 a 2 a § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách, § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52, § 53 a § 54 ods. 1 a 2 § 151a, § 151b, § 151j ods. 1 a § 151md ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1 až 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č.93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. V odôvodnení uviedol, že vyhovel žalobe žalobcov z dôvodu, že realizáciou záložného práva formou dobrovoľnej dražby zo strany žalovaného reálne hrozí žalobcom neprimeraný zásah do práva na obydlie a práva na súkromný a rodinný život, pričom aj vzhľadom na existenciu neprijateľných zmluvných dojednaní v predložených zmluvách a teda dlh žalobcov zahŕňajúci aj neprijateľné plnenia z toho vyplývajúce, by bol takýto výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou neprimeraným. Žalovaný ako

veriteľ si sám určil výšku pohľadávky, pri realizácii výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou bez súdnej kontroly teda by mohol vymôcť aj plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok (dojednanie o poplatku za poskytnutie úveru, poplatku za vedenie úverového účtu a zmluvné pokuty zakotvené v zmluve o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, žiadané úroky aj po zosplatnení, započítanie splátok úveru najprv na úroky a poplatky, rozhodcovská doložka) ako aj vzhľadom k zisteným platbám žalobcov a žiadanej výške dlhu žalobcov, ktorý nebol oprostý od prípadných neprijateľných podmienok, nebol primeraný.

4. O trovách konania rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 2 a § 261 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že úspešným žalobcom priznal nárok na ich náhradu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odvolaní uviedol, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou je v súčasnosti úplne legálnym inštitútom, ktorý je v zásade aj bežným spôsobom zabezpečenia úveru. V konaní je nesporné, že žalobcovia 1. a 2. rade so žalovaným uzatvorili dňa 17.02.2010 Zmluvu o bezúčelovom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo č. XXX/XXXX/X G. a v rovnaký deň aj Záložnú zmluvu, ktorou boli zabezpečené pohľadávky žalovaného v súvislosti s uvedenou zmluvou o úvere. Žalobcovia preukázateľne prijali od žalovaného v súvislosti s predmetnou úverovou zmluvou sumu 34.500 eur. Je v konaní nesporné, že žalobcovia úver riadne nesplácali nakoľko sa dostali do „finančnej krízy“. Žalobcom bolo riadne doručené „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný a oznámenie o začatí výkonu záložného práva“. Záložná zmluva zabezpečuje aj nárok žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, prípadne na vrátenie plnenia poskytnutého na základe neplatnej zmluvy. A teda nieto právneho dôvodu, pre ktorý by mohlo byť žalovanému odňaté právo uspokojiť svoju nesplatenú pohľadávku výkonom záložného práva v súlade so zmluvou o úvere, Záložnou zmluvou a zákonom. Žaloba o absolútne a ničím neobmedzené zdržanie sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou totiž nie je v tomto prípade vhodným a adekvátnym prostriedkom ochrany práv žalobcov, nakoľko žalovaný má nesporne pohľadávku voči žalobcom z predmetnej zmluvy o úvere, ktorá je mnohonásobne vyššia než 2.000 eur. Namietanie resp. spor o výške pohľadávky žalovaného v tomto prípade nemôže mať nijaký vplyv na právo žalovaného vykonať záložné právo v zmysle Záložnej zmluvy. V súvislosti s prípadnou existenciou neprijateľných zmluvných podmienok žalovaný poukázal na to, že by to mohlo mať za následok neplatnosť niektorých zmluvných dojednaní, nie však zmluvy ako celku. Žalovaný v tejto súvislosti upozorňuje na rozhodnutie súdneho dvora EÚ C34/13, kde bol pripustený výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou aj vtedy, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V súvislosti s názorom žalobcov, že dobrovoľná dražba prebieha bez kontroly súdu s odkazom na prípadné neprijateľné podmienky, uviedol, že ak by si žalovaný uspokojoval v dobrovoľnej dražbe svoju pohľadávku vo vyššej výške, než je reálne existujúca, žalobcovia sa v prípade porušenia ich práv v rámci dobrovoľnej dražby môžu domáhať neplatnosti dražby, prípadne náhrady škody či vydania bezdôvodného obohatenia.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 78/05).

8. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednaný spor aj správne právne posúdil. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho

právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd osvojujú si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného dopĺňa nasledovné.

9. Zo skutkových zistení jednoznačne vyplýva, že dňa 17.02.2010 žalobcovia v 1. a 2. rade uzavreli so žalovaným zmluvu o bezúčelovom spotrebnom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcom v 1. a 2. rade úver vo výške 34.500 eur (č. l. 14 spisu). Za účelom zabezpečenia pohľadávky z úverovej zmluvy uzavrel žalovaný v 1. rade ako záložný veriteľ so žalovanými v 3. a 4. rade ako záložnými dlžníkmi dňa 17.02.2010 Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti - rodinnému domu vo vlastníctve žalovaných v 3. a 4. rade. Záložná zmluva má typickú formulárovú podobu, pripravil ju žalovaný a obsahuje klauzulu, že v prípade omeškania sa so splácaním úveru môže záložný veriteľ začať výkon záložného práva bez súdneho procesu, t.j. predajom zálohu na dražbe.

10. Pre nesplácanie úveru žalovaný listom zo dňa 07.11.2016 vyzval žalobcov na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom vo výške 32.283,59 eura (č.l. 107). Na základe oznámenia zo dňa 08.02.2018 pristúpil žalovaný k výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. Spoločnosť Aukčný dom, s.r.o. začala na základe mandátu od žalovaného proces predaja rodinného domu na dražbe, s termínom obhliadky nehnuteľnosti znalcom dňa 06.03.2018 (č.l. 23 spisu). Súd prvej inštancie poskytol dočasnú ochranu žalobcom uznesením zo dňa 23.03.2018, keď nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil povinnosť žalovanému zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou k rodinnému domu, s trvaním do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej, za predpokladu podania žaloby vo veci samej.

11. Nemali by byť žiadne pochybnosti o pohľadávke žalovaného voči žalobcom. Odvolací súd sa stotožňuje so žalovaným aj v tom, že dobrovoľná dražba je jeden zo zákonných spôsobov výkonu záložného práva a že má na jej vykonanie právo. Niet žiadnych pochybností ani v tom, že žalobcovia porušili zmluvné povinnosti v časti splácania úverov. Odvolací súd sa však nestotožňuje s názorom, že neexistujú žiadne obmedzenia výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. Aj tak silné právo, akým nepochybne záložné právo je, môže pri jeho výkone čeliť obmedzeniu vo svetle princípov súkromného práva.

12. V tomto smere možno závery ústavného súdu, v spojení s rozsudkom súdneho dvora (PL. ÚS 23/2014, C-34/12), označiť za akýsi manuál výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou v sporoch so slabšou zmluvnou stranou.

13. Okolnosti, akými sú najmä (i)chránený záloh (obydlie), (ii)chránené osoby ako dražbou dotknuté osoby, (iii)proporcionálna vzťah pohľadávky a zálohu, (ip) možnosti udržania vlastníctva k zálohu uspokojením pohľadávky iným spôsobom ako dražbou v prípade núteného výkonu záložného práva (súdnou exekúciou), (ir) dobrovoľná dražba ako prostriedok ultima ratio pri existencii iných možností výkonu záložného práva, (is) možnosti reštartu v splácaní úveru, (it) hrozba mimosúdneho vymoženého plnenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky,(iu) oslabenie práva premlčaním, (iv) nedostatok odbornej starostlivosti veriteľa pri vyhodnocovaní bonity dlžníkov dôležitej na splácanie úveru predstavujú okolnosti, ktoré môžu mať relevanciu v konaní o zdržanie sa výkonu záložného práva v procese dobrovoľnej dražby. Oddialenie dobrovoľnej dražby a dosiahnutie súdneho príkazu na zdržanie sa dobrovoľnej dražby závisí od intenzity vyššie uvedených okolností. Ak súčasne pôsobia dve a viac z vyššie uvedených okolností, úmerne s tým stúpa opodstatnenie obmedzenia dobrovoľnej dražby, najmä, ak záložné právo rozhodnutím súdu nezaujíma a veriteľovi plynú úroky z omeškania.

14. Okolnosti prejednávanej veci sú také, že žalobcovia v 1. a 2. rade zobrali úver, poskytli rodinný dom patriaci rodičom jedného z nich ako záloh, splácali úver až kým sa nedostali do finančnej krízy, porušili zmluvu v časti o splácaní úverov, pričom z poskytnutého úveru vo výške 34.500 eur žalobcovia uhradili sumu 21.603,16 eura, žalovaný trvá na dôsledkoch zosplatenia a na výkone dobrovoľnej dražby, založený rodinný dom je obydlie pre chránené osoby (osoby staršieho veku a maloleté deti vrátane dvojročného dieťaťa), Vyššie uvedené okolnosti sa posudzujú v rámci ex ante preventívneho vyhodnotenia primeranosti dobrovoľnej dražby zo strany súdu. Je evidentné, že viac ako jedna z okolností relevantných pre zdržanie sa výkonu záložného práva vo forme dobrovoľnej dražby, pôsobí v

čase rozhodovania súdu (obydlie ako chránený záloh, chránené osoby bývajúce v rodinnom dome). Za takýchto okolností sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v rámci preventívneho posúdenia (ne)proporcionality výkonu dobrovoľnej dražby a obranu žalovaného o práve vykonať „bez ďalšieho“ dobrovoľnú dražbu za nedôvodnú.

15. Právna úprava komplexne administratívne stropy ani iné konkrétne pravidlá brániace neproporcionálnemu postupu nestanovuje. V tomto smere v ustanovení § 3 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z. stanovený limit 2.000 eur reaguje na najväčšie neprimeranosti, no nijako nevytvára prekážku pre test proporcionality v každej jednej veci výkonu záložného práva. Hranica 2.000 eur bola stanovená v súvislosti s drobnými nedoplatkami za užívanie bytu. Právna úprava explicitne nestanovuje povinnosť záložného veriteľa upustiť od výkonu záložného práva v prípade jeho neprimeranosti.

16. Odvolací súd je toho názoru, že inštitút dobrovoľnej dražby vážnym spôsobom zasahuje do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR s dosahom na ústavné právo na obydlie podľa čl. 21 Ústavy SR. Uvedené závery vyplývajú aj z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/106/2014 a rozsudku sp. zn. 6Co/8/2017. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stanovil hierarchiu hodnôt v poradí život, zdravie, obydlie a tak majetok. Čl. 21 Ústavy SR uvádza, že obydlie je nedotknuteľné. Aj keď ústava pojem „obydlie“ bližšie nedefinuje, základné práva a slobody podľa Ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (PL. ÚS/5/93, PL. ÚS/15/98) a pri vymedzení obsahu týchto pojmov je potrebné prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obydlie možno definovať ako miesto, kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú profesiu (porovnaj rozsudok *Willo v. Spojené kráľovstvo* z 24.11.1986 (sťažnosť 9063/80), rozsudok *Niemietz v. Nemecko* z 16.12.1992 (sťažnosť 13710/88).

17. Vo vzťahu k významu obydlia je možné tiež dať do pozornosti uznesenie NS SR vo veci 6Cdo/279/2012. Garancie, ktoré poskytuje Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd požadujú, aby zásad do sťažovateľovho práva na rešpektovanie jeho obydlia nebol iba legálny, ale taktiež primeraný podľa ods. 2 čl. 8 k cieľu sledovanému, a to s ohľadom na okolnosti prípadu. Následne, žiadne ustanovenie vnútroštátneho práva by nemalo byť vykladané a aplikované spôsobom nezlučiteľným so záväzkami štátu vyplývajúcimi z Dohovoru (pozri *R. v. Slovensko* z 9.10.2007; rozsudok *J. v. Chorvátsko* z 01.03.2010 - sťažnosti 3572/06). Strata obydlia je najextrémnejšou formou zásahu do práva na rešpektovanie obydlia (rozsudok *Čosič v. Chorvátsko* z 05.06.2009, sťažnosť č. 28261/06). Odvolací súd rovnako poukazuje, že „akákoľvek osoba, ktorej hrozí zásah do práva na obydlie, by mala v princípe mať možnosť dať si preskúmať proporcionalitu a odôvodnenosť zásahu nezávislým súdom vo svetle relevantných princípov podľa čl. 8 Dohovoru a to napriek tomu, že podľa vnútroštátneho práva nemá právo bývať v byte (pozri *H. v. Spojené kráľovstvo* 19009/04, § 50, z 13.05.2008). Článok 7 Charty základných práv EÚ stanovuje, že „každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a komunikácie“. Podľa čl. 38 Charty je potrebné zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Článok 47 Charty vo svojom prvom odseku stanovuje „každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom“.

18. Žalovaný namieta dôvodnosť žaloby aj tým, že žalobcovia majú ochranu (až po) v podobe žaloby o neplatnosť dražby (ex post). Uvedený odvolací dôvod zjavne odporuje zmyslu a cieľu súdnej ochrany pred neprimeraným zásahom do práv a právom chránených záujmov. Súkromné právo nepodporuje líniu o tolerovaní porušenia práva s ospravedlnením, že následky sa môžu riešiť výlučne ex post.

19. K otázke, prečo práve žaloba o zdržanie sa výkonu záložného práva odvolací súd uvádza, že nič iné hmotné právo neponúka, a preto, ak v čase rozhodovania súdu (§ 217 CSP) pretrváva hrozba porušenia práv a právom chránených záujmov, je práve žaloba o zdržanie sa adekvátnym prostriedkom ochrany. Ak pominie dôvod ochrany, pri zmene skutkových okolností rozsudok nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci.

20. Výkon záložného práva, teda proces, v rámci ktorého vec neposudzuje žiadna objektívna inštitúcia (ale väčšinou podnikateľa s cieľom dosiahnutia zisku), plne opodstatňuje preventívne opatrenie súdu. Odkaz žalovaného záložcom na podanie žaloby až po dražbe (ex post), kedy vydražiteľ tzv. „klope na dvere“ a vyžaduje opustenie priestorov odvolací súd neakceptuje, okrem iného aj z dôvodu drasticky

sťaženej pozície záložcu (zmena informácie o vlastníkovi v katastri) a zákonom regulovaná povinnosť vydať predmet dražby (§ 29 ods. 2 zákon č. 527/2002 Z.z. Zákon o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti [Notársky poriadok] v znení neskorších predpisov).

21. Argumenty o význame preventívnej ex ante súdnej kontroly o chránenom zálohu, o chránených osobách, o proporcionalite, o komparácii dobrovoľnej dražby s núteným výkonom záložného práva, ktorými odôvodňuje rozhodnutie, či už ústavný súd alebo Súdny dvor, majú zásadný význam pre aplikačnú prax.

22. Odvolací súd konštatuje, že sama osebe zmluvná podmienka o dobrovoľnej dražbe nemôže byť nekalá. Veď ide o zákonný prostriedok výkonu záložného práva. Problém nastáva vtedy, ak sa má inak legálnym prostriedkom vymôcť nečestné plnenie. Vtedy už je možné zmluvnú klauzulu, ktorá inak má oporu v zákonom regulovanom pravidle, posúdiť ako nekalú (za nekalé sa považujú podmienky, ak v spojení s inými zmluvnými podmienkami, čl.4 ods.1 Smernice rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, cit. so zreteľom ...a na iné podmienky...).

23. Pri realizácii dobrovoľnej dražby chýba kontrola neprijateľných zmluvných podmienok, lebo ju vykonáva súkromná osoba na podnet veriteľa, tiež súkromnej osoby. Môže sa preto realizovať na pohľadávku, ktorej výšku a ďalšie zmluvné podmienky spotrebiteľ - dlžník namieta. Uvedený stav je riešený aj v prejednávanej veci. Je preto možné ustáliť, že pri realizácii výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, ktorú iniciuje žalovaný, by mohlo byť vymožené plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok, keďže by tieto neboli podrobené súdnej kontrole. Aby bolo možné zabezpečiť súdnu ochranu tohto ústavného práva, je nevyhnutná súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok právneho vzťahu účastníkov konania.

24. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že vo vzťahu k zmluve o bezúčelovom spotrebnom úvere zo dňa 17.02.2010 neexistuje zatiaľ súdne rozhodnutie, ktoré by podrobilo zmluvné ustanovenia súdnej kontrole prijateľnosti zmluvných podmienok. Žalovaný ako veriteľ si sám určil výšku pohľadávky, pri realizácii výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou bez súdnej kontroly by mohol vymôcť aj plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok (poplatok za poskytnutie úveru a vedenie účtu, započítavania splátok najprv na príslušenstvo pohľadávky a až na poslednom mieste na istinu, domáhanie sa úrokov po splatnosti úveru). Pokiaľ ide o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 258,75 eura, upraveným v čl. V. Poplatky úverovej zmluvy odvolací súd uvádza že dojedanie o poplatku bolo žalovaným v zmluve predformulované, žalobcovia v 1. a 2. rade nemohli znenie, obsah predmetnej podmienky ovplyvniť. Zmluvná podmienka upravujúca poplatok za poskytnutie úveru tak nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka), preto podlieha prieskumu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danom prípade odplatu za poskytnutie úveru predstavuje dojednaný úrok ako cena úveru, a preto nemôže obstať poplatok ani ako ďalšie plnenie toho istého charakteru a účelu, len pod iným názvom. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie dodávateľa spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce.

25. V zmysle judikatúry súdov vrátane európskeho súdu nie je nevyhnutné, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku zo dňa 19.02.1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.06.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

26. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobcovia boli úspešní,

no v priebehu odvolacieho konania im žiadne preukázateľne trov nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trov konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).